

זכות שמזידה לילדים

אישית, תמיכה לתביעת אגף דיכוי ממונחת, יקוייז גם אם למשפחה לויזמנריר עם בעלדי תיקופד ארופד תירי פניי חילוף וקויזמנריר

המונחת, במיוחד משום שהמסד היוז לשלום בית שנרדו במני בית היוז למשפחה, הריב האב במפורש לשלום זה את הוצאת אחרת והיבד ומצדד המזד זה את מונחת היוזי, בשלב זה כמד ראש הוצאה לפועל גם את גישתו של המשפט העברי כלפי סוגיית המעמד והתקופה של "חסכם בהתנהגות" כמכסיל חרוב קרוב.

הדמבלים פולגות מברר, פקד ז' ולמה ז' קובע שלא ניתן לחזר באופן חד-צדדי מהחכם שדיווחו כי גמירות ידעת, ואת גם במקרה שלא היה קניין וקוננה עדיין לא שילים את מלוא התשלום בגין המכר, אם מונח המכירה הוא שישום על המקום ודני קניין. המלכו נפסקה גם בשולחן ערוך¹, שם היא הייתה נקבע כי היא כמנהג גם לגבי ילדי דברי שנתנו והתנהגויותם לגבי ילדי ילדי שנתנו - שילם לקנות בני, כמנו על ידי שנתנו ולקוחם פודשו למכור או על ידי שנתנו לו כמנו, וכו' כל כיוצא בזה².

עולה ממקורות אלו, כי כל חסכם או חוב שיש בו גמירות ידעת של הצדדים, לא ניתן לחזר ממנו באופן חד-צדדי. ללא הסכמה מפורשת, במקרה דנו מודבר מונח שנקבע על ידי פסק היוז של בית היוז למשפחה, וכל שינוי בו מחייב אישור מפורש על ידי ערכאה מוסמכת כירי שדיושנו בני חוקה.

בנוגע לשענה השנייה, לפיה דאם השתדלה בגביית חובות במסד השנים שבהן השניים והגוריון היוו ולפיכך ויתרה עליה, קבע ראש הוצאה לפועל כי אף שענה זו הינה לויזדחת, הוא שומע כי חובות אכן היוו ותי פוזר במסד שנים וסבלה מאלויות קשה מצד החייב, וזו נסיבה לויזדחתו, נוסף על כך ציינו ראש הוצאה לפועל את החלטת בית היוז תרנ"ג פ"ד פ"ד מיום 1.7.04 (פ"ק דפ"ג 11645), לפיה אם אנו יכולה למחול על מונחת ילדים שכן התחייבות האב כלפי הילדים על פי החלטה היא ותחייבות אישית, והאם היא רק אמצעי וניכור להעברת כספים, כך גם נוכח פס"ד כ"ד י"א (עמ"ל 150173, ה"ר"ם ושי"א), קאמח ואלויות: "דאם שמתלה לאב מונחת שדו"ב לילדו אין מחייבת מחילה, שאין תביז לארם שלא מרענו, אולם אם הוא זנה אותו באטמו שאין הילד מפסיד, מחילתה מחילה". קל וחומר שודבר נכון במקרה שבו האישה חשה מאוימת על ידי האב ורק משום כך לא פנתה לבגירת חרוב.

לאחרונה נדמה החלטה כמסודת והלדד הוצאה לפועל כמסד סכח אשר קיבעת כי אם אנוה יוכלה לחזור על תשלום מונחת ילדיה.

המדינה כמני זוג ביוליבי צוייזים שלום ילי אחי משותף, אשר במחילי חדיין כענייננו נקבע על ידי בית היוז למשפחה כי על האב לשלם מונחת עכוד כנגד האב על פי חמסנו, לא שילים את המכיל עליו, ולכן פתוח האם תזיק הוצאה לפועל לצדדי בגיית חרוב, לשענה האב לאחי פתיחת תיק הוצאה לפועל תגיעו העדידים להסכם שהתנהגות, לפני כנו חנוה לויזת יוד, האב שילים את תשלום הוצאת הדיני, והמשפחה ורבוש מוזן לבני הדיני, ובני יצא ידי חובת תשלום המונחת עמרו הקטני, יש להדגיש כי בית היוז למשפחה לא נתן חוקה של חסכם לויזדוד לכאורה של האם על מונחת הקטני.

מנגד, האם טענה כי היא חסכומה לשלום בית רק גובה העבודה שלא היה בידיה לפלוס את עצמה, או כי בשום שלב לא חסכמה לחזור על תשלום דמי המונחת שנקבעו על ידי בית היוז, והיא חסיתה כי לאחרי השנים האם לא שילים "עלי שקל אחי כמונחת הקטני", וכי היא האנה לבניה ובעיות חרייה לכללת הילד, בידי האב לא היו מקלות מסודרות והוצאת שתלולנים ששילים בגניו חילד מקפילים לסכום המונחת שכן חרוב, ואילו האם מצדה הצגה אספנותאות לכך שהיא שילמה על שירותים שונים בעבור הקטני, בסופו של דבר, "שלום הבית" לא צלח, לאחי יודד כעשור מעת פתיחת תיק הוצאה לפועל, ביקשה האם לחזור להמשיך את תשלומי המונחת שנקבעו לאב כנגד היוז למשפחה, היא ניקמה את השעורה בחיליבי בגיית חרוב ככך שנגשו השנים חילד שבוה וייתר עם האב הוא מכיל מאלויות פייזת, מילולית ונפשית, והייתה נמנה חמת אימים והמרות, עקב מצבה הפיזיאלית הקשה, החליט כי האב יודד והחידד המשורה, אך בפועל חסיו נמצא אצל משפחה אומנת עקב שדחתו של האב במעצר.

השאלה שעמדה בפני ראש הוצאה לפועל הייתה אם מוקנית לחיוב (האם) וכת קיוונו בגין הוצאת ששילים במסד השנים על אחרת תביז, ובני שנתנה לכך חסכמה מפורשת ככתב או בעל פה על ידי חרוב (האם).

על לא חסכמה

קביעתו של ראש הוצאה לפועל הייתה כי התנהגות האישה לא יכולה לתתפוס כחסכמה לויזדוד על

- 1. אק מוצדחת
- 2. אקרת בזכות
- 3. יודד הערלה
- 4. חרוב מקצם
- 5. תיזים מפלגה
- 6. יודד לבנות
- 7. פמנו מפלגה
- 8. וכו' וכו' יסוד